Jezero

Magla se spustila nisko, gusta i teška, kao da skriva nešto što se ne smije vidjeti. Žena hoda kroz tu sivu tišinu dok hladan vjetar puše i ulazi joj pod kožu. Osjeća kako joj hladnoća probija prsa, kao oštar nož. Disanje joj postaje plitko, a svaki udah boli. Tišina je bila sve glasnija, neizdrživa, kao da je svijet prestao disati. Bila je sama. Pred njom se prostiralo jezero, mirno, gotovo mrtvo. Površina mu je bila siva, ocrtana odrazom tmurnog neba. Sjela je na rub stijene, umorna, i gledala u to beživotno ogledalo. Voda se nije pomicala, nije čak ni treperila pod vjetrom. Tada se iza nje začuo šum. Tiho, ali dovoljno da joj tijelo zadrhti. Zvuk se miješao s nečim nepoznatim : šapatom, uzvicima, lomom suhe grane… ili možda samo njezinom mišlju. Okrenula se, ali šuma je bila prazna, tamna i duboka. Ipak, osjećala je nečiji pogled na leđima. Pogledala je ponovno u vodu. Površina je sada bila drugačija, kao da je nešto unutra. Počela je viđati slike. Mutne, nejasne, iskrivljene. Lica bez očiju. Ruke koje se pružaju iz tame. Odjednom se sve počelo vrtjeti, svijet se nagnuo, a zrak nestao iz pluća. Pala je u vodu. Ledena hladnoća probola joj je tijelo. Voda joj je rezala kožu, a svaki pokret bio je uzaludan. Nešto ju je vuklo dublje, dublje prema dnu gdje je tama bila gusta. Pokušavala je otvoriti oči, ali hladnoća ju je gušila. Tada je ugledala svjetlost. Sitne točke, kamenčiće bijele poput bisera. Svjetlucali su nježno, kao da ju zovu. Približila se njima. No između nje i svjetla pojavila se sjena. Pomaknula se, zatim nestala, pa se ponovno pojavila. Srce joj je preskočilo. I onda ju je ugledala. Žena je stajala nasuprot nje. Nije disala, ali bila je živa. Duga crna kosa lebdjela je oko nje kao dim, a lice joj je bilo blijedo, gotovo prozirno. Oči su joj bile duboke, tamne, bez dna. Promatrale su ju bez treptaja. Ona je pokušala vrisnuti, ali voda joj je ispunila usta. Zvuk se pretvorio u mjehuriće. Žena se polako približavala, korak po korak, a njezine oči postajale su sve mračnije. Bijelo svjetlo rasparalo je tamu. Naglo se izdigla iz vode, hvatajući zrak, vuče se po mokrim stijenama. Hladnoća joj je pekla pluća, a u glavi su još odzvanjale riječi koje nije razumjela. Sve je stalo. Tišina. Samo kapljice koje su padale s njezine kose u jezero. Onda je čula glas. Poznat, ali dalek. Nježno je izgovarao njezino ime, sve tiše i tiše, kao da dolazi iz druge strane. Okrenula se, ali nikoga nije bilo. Zrak je zadrhtao. Iz šume je ponovno dopirao šum.

Ovog puta glasniji. Netko dolazi.

Tri sjene pojavile su se među drvećem, tamne i bez lica. Nisu hodale, lebdjele su. Približavale su se bez zvuka, ali svaki njihov pokret ledio je krv. Kad su joj prišle, ruke su im bile ledene, teške. Vukle su je prema šumi. Zemlja je pod njezinim nogama postajala sve mekša, kao da tone u nju. Između stabala ugledala je staru urušenu betonsku kolibu. Vrata su visjela , škripala na vjetru. Unutra je bio mrak. Zrak gust, ustajao. Sjene su je gurnule unutra i nestale u tami.

Disala je plitko. Čelo joj je bilo mokro od znoja, ruke su drhtale. Negdje u daljini čuo se vjetar, a onda pucanj. Jedan. Pa još jedan. Zidovi su zadrhtali, svjetlost se rasula, a zemlja pod njom nestala. Sve je potonulo u tišinu. I tada se probudila. Soba je bila topla, ali zrak gust i težak. Na trenutak je pomislila da još uvijek sanja.